

Μπροστά στην ρήξη, η κυβέρνηση, οι δανειστές και το “σύνδρομο Γκάι Φωκς”...

Τα πράγματα στην σχέση κυβέρνησης και δανειστών πήραν από καιρό μια δική τους δυναμική, που όχι μόνο ακυρώνει γεφυρωποιές προθέσεις, αλλά επιπλέον αποκαλύπτει, κάτω από προσχήματα και επιφάσεις, μια de facto και κυρίως de profundis αδυναμία διαλόγου, συνεννόησης και συμφωνίας. Έφτασε λοιπόν ή ώρα που κανείς δεν μπορεί πια να κάνει πίσω. Και αυτό για δύο βασικούς λόγους:

Πρώτον, διότι και οι δυο πλευρές φοβούνται ότι αν υποχωρήσουν στις κόκκινες γραμμές τους, τότε κινδυνεύουν να χάσουν περισσότερα, απ'όσα θα μπορούσαν να κερδίσουν.

Η σημερινή κυβέρνηση, χάνοντας το ηθικό και πολιτικό της πλεονέκτημα έναντι της προηγούμενης κυβέρνησης και οι δανειστές, απαξιώνοντας την γερμανική καθαρότητα της λιτότητας και της πειθαρχίας.

Δεύτερον, η διαπραγμάτευση επισκιάζεται από μια βαθιά πολιτική και ιδεολογική αντιπαλότητα, που οδηγεί πολύ περισσότερο στην επιδίωξη ενός αμοιβαία επιβλαβούς παρά επωφελούς αποτελέσματος.

Μια “εμμονή” που πηγάζει στην βαθιά καχυποψία που τρέφει η μία για την άλλη πλευρά, αφού πιστεύουν ότι δεν μπορούν να συνυπάρχουν στην ίδια ομάδα, τουλάχιστον στον βαθμό και το μέτρο των αξιών που διέπουν σήμερα την ομάδα της ευρωζώνης.

Για την κυβέρνηση, οι δανειστές “συνομωτούν” με μέσο την αδιαλλαξία για να την ρίξουν και έτσι ο μόνος τρόπος για να σταθεί όρθια και να αλλάξουν οι όροι του παιχνιδιού είναι η αντίσταση ως μέσο για περισσότερο πολιτικό χρόνο και δημιουργία συμμαχιών στο εσωτερικό και το εξωτερικό.

Για τους δανειστές, η κυβέρνηση είναι ένα κράμα κομμουνιστών και ακροδεξιών εθνικιστών που “συνομωτούν” με πολιτικά μέσα για να εμβολίσουν το σημερινό ευρωπαϊκό ιδεολογικό και οικονομικό κατεστημένο.

Είναι φανερό ότι μέσα σε αυτήν την εκρηκτική ατμόσφαιρα που δημιουργούν αυτά τα διασταυρούμενα πυρά αναξιοπιστίας, ούτε οι δανειστές θα πάρουν τα χρήματά τους, ούτε η χώρα μας θα μπορέσει να ανακάμψει από το τέλμα.

Αλλά αυτά δεν φαίνεται να αποσχολούν σοβαρά καμία πλευρά. Είναι και οι δύο παρασυρμένες από την ένταση να δικαιωθούν στο ακροατήριο τους, αδιαφορώντας αν στις παράπλευρες απώλειες είναι η ήδη καταπληγμένη Ελληνική κοινωνία και η συνοχή της, η ίδια η ενότητα της ευρωζώνης και της Ευρώπης.

Η κάθε πλευρά, καχύποπτη για την υπονόμευσή της από την άλλη, προκατειλημμένη ότι η άλλη δεν διαπραγματεύεται, την δυναμιτίζει στο πρόσωπο της ασυμφωνίας.

Είναι σαν η κάθε μία, να βλέπει στο πρόσωπο της άλλης, έναν σύγχρονο [Γκάλι Φωκς](#) να απεργάζεται “Συνομωσίες Πυρίτιδας”, χωρίς βέβαια να μπορεί να προχωρήσει σε βασανισμό, ομολογία και εξόντωση της άλλης.

Ωστόσο μένουν ακόμη πολλά να αποδειχθούν, όσο παραμένουν κτυπημένες από ένα τέτοιο “σύνδρομο Γκάλι Φωκς” και εισέρχονται στα άδυτα της ρήξης. Αλλά ακόμη και ο Γκάλι Φωκς είχε εκτίμηση του κινδύνου που προκαλούσε στους δικούς

του.

Μπροστά σε αυτή την διαφαινόμενη ρήξη, που εξελίσσεται ως μια “ανίκητη ήττα”, και μπροστά στην αβεβαιότητα των ημερών για το πως θα τελειώσει ή θα παραταθεί αυτή η περιπέτεια τα μόνα σίγουρα είναι δύο:

- 1. Αυτή η Ευρώπη δεν είναι για μας και εμείς δεν είμαστε για αυτήν την Ευρώπη.*
- 2. Δεν υπάρχει προοπτική ενοποίησης αν δεν αλλάξουμε και οι δύο.*

Και ανεξάρτητα από το πως τελικά θα εξελιχθεί, δηλαδή σε ρήξη με αχαρτογράφητη απομόνωση ή πρόσκαιρη συνθηκολόγηση με ανακύκλωση των παθογενειών, η δική μας εναλλακτική ταυτότητα, για την σάρωση του παρόντος και το άλμα στο μέλλον, δεν μπορεί να είναι ούτε ένα πελατειακό κράτος, λεία της ολιγαρχίας, ούτε ένας λαός ψευδοδιχασμένος σε δύο συγκεντρώσεις, όπως σήμερα και αύριο στο Σύνταγμα, όπως και το 2011 σε άνω και κάτω Πλατεία.

Δ. Τρικεριώτης

Follow [@GnathionBlog](#) στο Twitter